

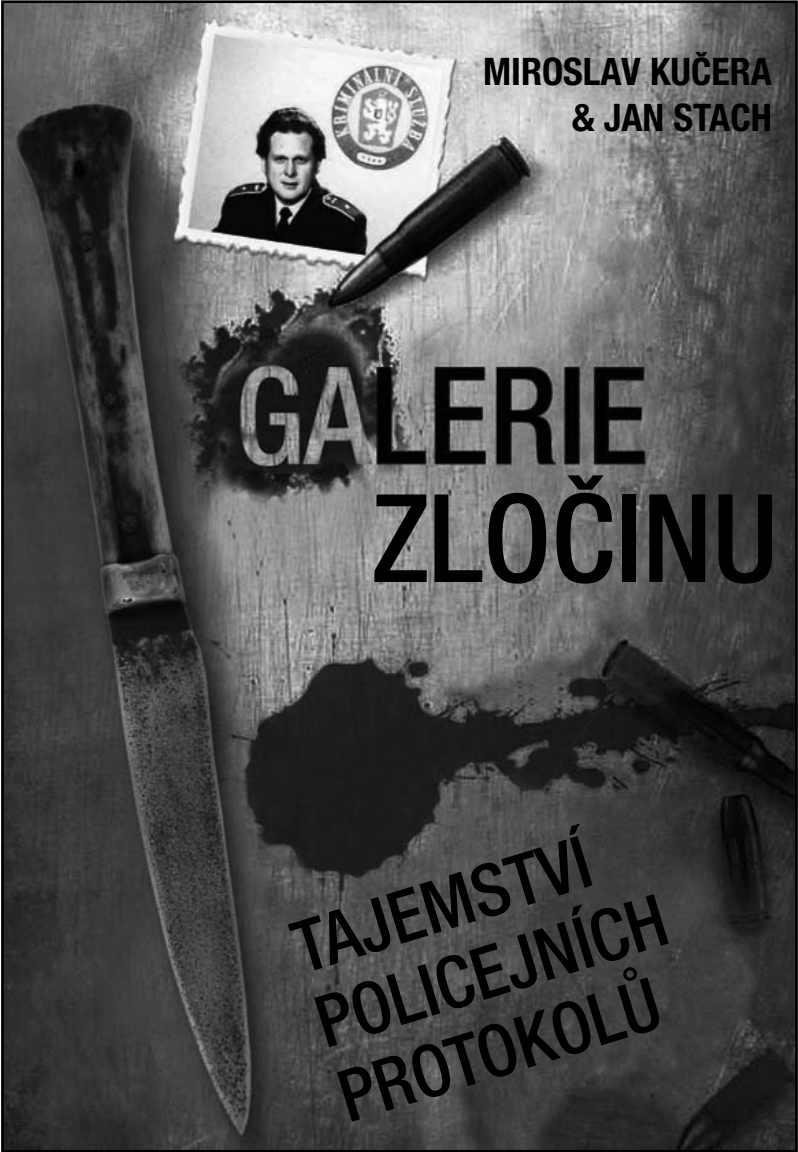

**MIROSLAV KUČERA
& JAN STACH**

GALERIE ZLOČINU

**TAJEMSTVÍ
POLICEJNÍCH
PROTOKOLŮ**

**MIROSLAV KUČERA
& JAN STACH**

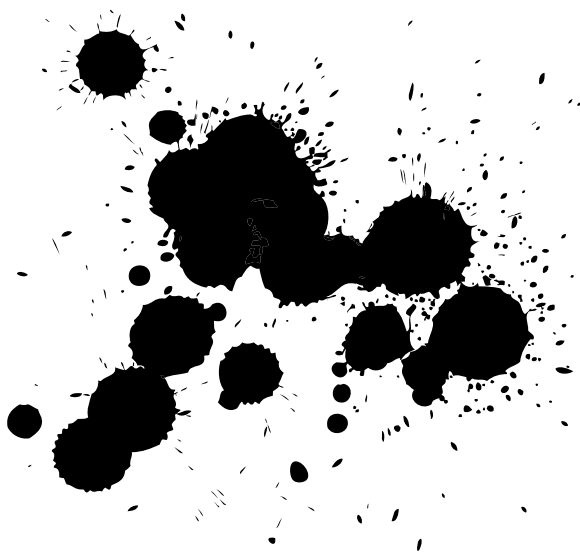
GALERIE ZLOČINU

**TAJEMSTVÍ
POLICEJNÍCH
PROTOKOLŮ**

MIROSLAV KUČERA & JAN STACH

GALERIE ZLOČINU

TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

© Miroslav Kučera, Jan Stach, 2013

Cover Photo © Thinkstock, 2013

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2013

ISBN 978-80-7388-751-3

ÚVOD

Na hrůzné události, které vidáme denně v televizi (mnohdy i v přímém přenosu), jsme si bohužel zvykli, a dokud se nás to netýká osobně, pak falešné fráze o nutné dani za svobodu a demokracii nás přivádějí ke kolapsu. Ubývá dobra a přibývá zla. Koneckonců i o tom je mimo jiné tato kniha literatury faktu.

Proč je vlastně čtení o vraždách a zločinech tak chtěné? Nesčíslněkrát jsme o tom hovořili s mým literárním dvojčetem Honzou Stachem, se kterým jsem měl tu čest více než čtvrtstoletí spolupracovat, a jehož předčasný odchod „do věčných lovišť“ se mně stále nedaří „rozchodit“.

Jako první důvod jsme vždy uváděli holý fakt, že většina lidí si jaksí neumí představit reálné pocity, například při pohledu na zdevastované lidské tělo in natura, a tak je to láká! O podrobnostech se raději nezmiňuji... A s tím souvisí i druhý důvod – poměrně idylická představa diváků, posluchačů a čtenářů o práci a poslání kriminalisty, nebo chcete-li detektiva.

Dalším důvodem je lidská potřeba věřit tomu, že v tom každodenním životním marasmu nakonec vždycky zvítězí dobro nad zlem a spravedlnosti bude učiněno zadost. U klasické detektivky to pro nás je výlet do fantazie a u literatury faktu zase výlet do nejčernějších zákoutí lidské duše, ale také tiché vzdání holdu všem těm vynikajícím detektivům, které jsme kdy poznali.

Nezbývá, než se se všemi těmito „důvody“, proč všichni tak lační po příbězích, v nichž se vraždí a rdousí, ubližuje a podvádí, ztotožnit. Není to tedy zvrhlost v duších. Jsou to představy a pocity zadostiučinění, kterých se nám dostává, když vyšetřovatelé uspějí a ten, který ublížil, je potrestán!

Vzpomínám často na případ brutální vraždy malého chlapce z Hradce Králové, který je uveden v mé předchozí knize *Galerie zločinu – Nejděsivější kriminální případy 20. století* a kterému jsme od nepaměti říkali Nedohraná etuda. Poukazujeme v něm na vynikající práci východočeských kriminalistů. „Mordpartě“ v závěru hektického vyšetřování pomohli plzeňští kolegové, v jejichž osmičlenném týmu byl i důstojník policie Jan Stach.

Děkuji mu za to a vůbec za všechno, co jsme spolu prožili.
A vám čtenářům přeji velkou dávku představ a pocitů...

Mirek Kučera

V Praze v únoru 2013

JAK SE VYCHOVÁVAJÍ ZLOČINCI

Chléb a hry – teze využívaná, ale především zneužívaná už ve starém Římě – zůstává tou nejlepší filosofií, jak zakrýt každodenní skutečnost, ve které musí obyčejní lidé žít prakticky dodnes.

Bílá, nebo černá?

Máme přece televizi!

Můžeme si už dneska konečně říkat, co doopravdy chceme. Ale nefňukejme, že to nikoho okolo nezajímá, že nikdo neposlouchá.

Loupí a vraždí se až pětkrát častěji než před lety. Ale nehladejte v tom nic špatného, to je přece povinná daň za svobodu.

Zlikvidovali jsme zbrojní průmysl, protože jsme humanisté. Místa po nás zaujali Američané, Francouzi, Němci, tedy ti, od kterých se demokracii teprve učíme.

Propustili jsme tisíce kriminálních na amnestii, abychom je pak léta chytali a zavírali znovu. Mnohdy ještě za těžší zločiny, než za které pykali dosud! Zůstaly po nich desítky mrtvých a stamilionové škody.

Zrušili jsme trest smrti, zavedli doživotí, ale neudělali vůbec nic pro to, aby to vůbec bylo nějaké potrestání.

Celá pětina populace v této zemi nemá nejmenší šanci alespoň na stejnou sociální péči jako ti, o kterých bude celá tato kniha!

Jsme k smíchu těm, kteří nikdy nectili zákony, pouze své vlastní zájmy.

Snad nám uvěříte, že je nám to líto!

Právě proto vám posíláme toto naše, podle všeho poměrně férové, poselství!

Otázka zní: „Nedalo by se alespoň něco změnit?!“

VYŘIZOVÁNÍ ÚČTŮ

Vladimír Bayer není ani lepší, ale ani horší než ostatní, se kterými teď sdílí stejný osud. Snad je mu možno vyčíst, že s opravdovými zločiny započal neobvykle brzy.

Svůj první velký malér zakončil rozsudkem Krajského soudu v Ostravě na počátku září 1994 (to mu bylo osmnáct roků). Mimo jiné musel za mříže pro trestný čin vraždy podle § 219 odstavce 1, 2 písmene b, f tehdy platného trestního zákona a pro trestný čin loupeže.

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

Byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na sedm roků.

Tak nízký trest mohl dostat pouze proto, že popsané hnusné zločiny spáchal ještě předtím, než dovršil osmnáctého roku života!

Jak bývá v českých zemích skoro pravidlem, dlouho v kriminále nepobyl. Už za tři roky byl na podmínku propuštěn. Ta mu byla tehdy stanovena na šest roků, takže měla vypršet 22. srpna 2003.

Domníváme se, že věznice, které dokáží za pouhé tři roky převychovat vraha, by měly dostávat vysoká státní významání!

Začali bychom asi takto: Každý z nás se někdy dostane do situace, kdy je vzteky bez sebe. Jenom těžko ovládá své emoce, potřebuje najít způsob, jak se odreagovat. Respektujeme chlapeckou rvačku, monokl pod okem či natrženou košili, ale asi sotva nás může uspokojit, když si dospělý chlap začne vyřizovat své účty s rodinou prostřednictvím malého, nic netušícího děvčátka...

Jenomže tací opravdu jsou!

Sedmiletá Monika o Vladimírovi věděla poměrně málo. Snad akorát to, že patří do rodiny. Kdo by jí měl vykládat, že byl za závažnou trestnou činnost v kriminále, že je propuštěn na podmínku a zůstává pro své okolí nebezpečným.

Vždyť to nevěděli ani mnozí dospělí...

Dokonce spolu jednou zažili velmi příjemné odpoledne.

Ráda o tom vyprávěla: „Strejda mě vzal s sebou ven!“ svěrovalo se dítě matce.

„Co jste dělali!“ zpozorněla matka.

„Vzal mě za ruku a chodili jsme po městě.“

„Povídali jste si?“

Holčička se na malou chvíli zamyslela: „Jenom trochu. Strejda spíš mlčel. To já jsem se ho pořád na něco vyptávala,“ rekapitulovala svou zkušenost. „Proč je vlastně pořád smutnej?“

„Kam jste došli?“ obešla raději matka otázku. Proč zatěžovat dětskou duši.

„Skoro až ke koupališti. Byl tam stánek se zmrzlinou a já ho začala přemlouvat, aby mi ji koupil.“

„Vláda se zlobil, vid?“ předpokládala Bayerova sestra. „Neměl by na pivo?!“

„To ne. Jenom jsem musela malou chvíli počkat, než si spočítal peníze.“

„On ti opravdu zmrzku koupil?“

„Proč ne? Dokonce dva kopečky. Borůvkovou a taky citronovou...“

BEZ SLITOVÁNÍ

Vše podstatné se odehrálo dopoledne 16. ledna 2001 v Moravském Berouně na Bruntálsku.

Bayer čeká na malou Moniku jenom kousek od místa, kde bydlí.

Ta se obezřetně ptá: „Co tady děláš?“

Vladimír je jako máslo: „Čekám na tebe.“

„Nemám s nikým mluvit.“

„Proč ne?“

„Musím do školy!“ argumentovalo poněkud nelogicky dítě.

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

„Tvá mamka mi volala, že dneska ne,“ lhal příchozí.
„Proto jsem vlastně tady.“

Děvče se nadšeně roztleskalo: „Půjdeme zase na zmrzlinu?“

Bayera to rozesmálo: „Uprostřed ledna?!“

„Mně by chutnala,“ nedalo se děvčátko.

„Půjdeme ke mně?“ začal ztrácet strejda trpělivost.

Dítě poslechlo: „Ty tam budeš se mnou?“

„Vezmu tě po obědě někam do cukrárny. Místo zmrzliny ti ale koupím ovocný dort. Nebo dva?!“

Monice se to líbilo, a proto na školu rychle zapomněla.
Těšila se na další dobrodružství...

Z pamlsků však nakonec nic nebylo, strejda měl totiž úplně jiný plán!

Chtěl si se všemi z rodiny vyrovnat účty.

Jednou provždycky!

Pořád měli k tomu, co a jak dělá, nebo jak se chová, nějaké „hloupé“ připomínky!

Cítil, že postavit se jim z očí do očí by asi zvládal těžko, a proto se rozhodl, že se oním prostředníkem stane jeho maličká, nic netušící neter: „Máš tady docela uklizeno,“ pochválilo děvče Vladimíra, když se poprvé rozhlédlo po jeho bytě. „Docela se mi tady líbí!“

„Umíš psát?“ překvapil dítě po chvíli otázkou na první pohled bez souvislosti.

Monika se naoko zakabonila: „Jasně, vždyť už chodím dávno do školy.“

„Já ti nadiktuju dopis. Až ho napíšeš, dostaneš velkou oříškovou čokoládu.“

Nastaly komplikace.

Holčičce se do žádného psaní nechtělo: „Ty mně nejdříve řekneš, že nemusím do školy, a nakonec si začneš hrát na učitele?!“ vyčítala mu.

„Snad umíš poslouchat?!“ brunátněl rychle strejda.

„Slíbil jsi, že půjdeme do cukrárny!“ připomněla naopak ona jemu.

„Hned jak napíšeš, co chci, tak vyrazíme!“ držel nervy na uzdě z posledních sil.

Neteř svému strýci uvěřila...

MARNÉ HLEDÁNÍ

Problémy začaly okolo poledne. Holčička nebyla toho dne ve škole a nikdo netušil, kde by mohla být.

Vladimír Bayer, za kterým přišli policisté jako za prvním, si zpočátku ještě věděl rady: „Mě ze všeho raději vynechte!“ byl hned vzpurný.

„O tom budeme rozhodovat spíše my!“ dali mu najevo, kdo bude stávající děj režírovat. Kriminálník si musel rychle uvědomit, kam patří!

„Nikde jsem nebyl.“

„Kde jste měl být?“

„Nechytejte mě za slovo!“

„Co jste dělal včera?“ začali zeširoka.

„Trochu jsem chlastal. Vrátil jsem se domů nějak okolo půlnoci. Chrápal jsem skoro do deseti!“ mlel jako dobře namazaný kolovrátek.

„Kdo vás vzbudil?“

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

„Máma, přinesla vyprané, ale ještě mokré prádlo. Chvilí jsme pokecali. Já ji pak šel doprovodit. Když jsme došli k jejímu bytu, našla za klikou zastrčený nějaký dopis.“

„Zajímalo vás to?“

„Proč ne?“ připustil.

„Co v něm bylo?“

„Jestli jsem to správně pochopil, psalo se tam o Monice, že jako není všechno v pořádku!“

„Jak jste na to reagoval?“

„Abych pravdu řekl, já snad ani nijak, ale máma z toho byla na nervy. Hned se rozeběhla do školy.“

„Šel jste s ní?“

„Spíše za ní, protože jsem jí ani nestačil.“

„No a?“

„Tam jsme se ale dozvěděli, že Monika ráno vůbec do školy nepřišla!“

„Začal jste ji hledat?“

Bayer kroutí hlavou: „Nedostal jsem příležitost!“

„Co se stalo?“

Na tuhle otázku se těšil: „Přijeli jste a sbalili mě! Možná bych už o ní věděl!“

„Skoro bychom se z vás rozbřečeli!“ nedali se.

„Taky jsem si zpočátku myslel, že je to jenom nějaká legrace, ale pak jste do mě začali hustit, že jsem s ní snad dokonce něco udělal!“ skoro vyzvídal předvedený.

„Možná vám to, Bayere, nic neříká, ale existuje věda, která se jmenuje kriminalistika. Z ní vyplývá, že o vás uva-

žovat prostě musíme! Jednak jste recidivista v podmínce a myslím, že i motiv by se našel?!"

„Chci se napravit!“

„Vraťte se na zem,“ dávají mu muži zákona opět najevo, co si o jeho řečech myslí. „Ještě jinak – ta pohádka o Sněhurce a sedmi trpaslících také není špatná!“

„Nikommu jsem nic neudělal!“

„Tím si nejsme vůbec jisti!“

Uběhla řada hodin...

Policisté už mají za sebou dva výsledky Vladimíra Bayera.

Dále se vyptával soudce: „Já mám před sebou policejní protokol, který jste podepsal a ve kterém jste se k vraždě své neteře Moniky doznal!“

„Donutili mě!“ vyhrkl Bayer.

„Jak to udělali?“ zajímá muže v taláru.

„Mlátili mě jako nějakýho prašivýho psa!“ dohrával chlapík i poslední detaily.

„Máte nějaké modřiny?“

„Kdepak, oni to dělají šikovně!“

„Opravdu?“

Bayer se nadýchává k rozhodujícímu útoku: „Jako kdybyste neznal policajty?!“

„Víte, já znám dobře nejenom policisty, ale také obviněné ze závažných trestných činů,“ nenechává se soudce vyvést z rovnováhy.

„Já vím, že jsem zlobil.“

„Myslíte, že je to ta správná formulace?“

„Vy mě nemáte rád?!“

Zcela úmyslně vytváří soudce téměř tříminutovou pauzu: „Jak si ale mám vysvětlit, že jste nakonec sám policii ukázal, kde mrtvé tělíčko Moniky leží? V uzamčené kůlně, ke které existuje jediný klíč. A ten máte u sebe právě vy?!“

Bayer se zlobí: „Pletete dohromady páté přes deváté!“

„Tak mně to vysvětlete,“ zůstává soudce v klidu. Jak už naznačil, takových výsledků už vedl stovky.

„Hodili to na mě!“

BYLI TO RUSÁCI

S takovou to obhajobou se v této knize setkáte vícekrát. Do děje vstupují záhadní cizinci, nejlépe Rusové.

Kde jsou krásné doby, kdy páter Knox vylučoval jako pachatele úspěšné detektivky záludné Číňany?!

V tomto případě to bylo jinak. Kde se vzali, tu se vzali!

Jsou vypočítaví, zlí a udělají všechno špatné! Pak je na toho či onoho Čecha nestydatě naházen smradlavý hnůj!

Ani Bayer v okamžiku, kdy šlo doopravdy do tuhého, lepší obhajobu nenašel.

„Jak to ti Rusové s vámi sehráli?“ zajímá se soudce.

„Nejprve si pravděpodobně zhotovili náhradní klíče od mého bytu i kůlny. Pak mě na ně nechali sáhnout. Proto jste tam našli mé otisky. Malou Moniku někde po ránu chytili a odvezli do mého bytu. Já spal a nic netušil. Chtěli tam asi na ní, aby něco napsala, a jak já svou neteř znal, ta byla okamžitě proti, a možná začala i křičet.“

„Vás to nevzbudilo?!“